

八十一):2

E141

.A28

1670

c.1

1080045609

9(4) 2

8#48#94

ca. A circular scribble with dense, overlapping horizontal lines.

A scribble consisting of several horizontal lines with a vertical line crossing them.
A large, complex scribble with multiple overlapping loops and lines.

DE PROMVLGANDO
EVANGELIO

APVD BARBAROS:

SIVE

DE PROCVRANDA

Indorum salute, Libri sex.

*Auctore IOSEPHO ACOSTA Presby. cro
Societatis IESV.*

EDITIO NOVISSIMA.

LVGDVN.

Sumptibus LAURENTII ANISSON.

M. DC. LXX.

SVPERIORVM PERMISSV.

13974

PROOEMIUM.

DE procuranda salute Indorum, rectè atque aptè dicere, perdifficile est. Primum quòd Barbarorum gentes innumerabiles sint, ut cælo, locis, habitu, ingenio, moribus, institutis latissimè dissidentes: quibus omnibus Euangelio conciliandis, instituendis, regendisque aliquid commune præcipere, atque in tanto hominum rerumque discrimine, accommodatè ac certò quid expediat definire, magnæ cuiusdam facultatis est, quam profectò nos minimè consecuti sumus. Deinde res Indicæ vix firmæ stabilesque consistunt, & novum quotidie sui que dissimilem habitum præferunt, ut improbandum modo sit quod non ita pridem valdè probabatur, & rebus mutatis vtilia consilia etiam perniciosâ fiant. Quamobrem ut firma ac perpetua præcepta ea de re tradantur, vix fieri profectò potest. Ut enim alia pueritiæ alia iuuentuti vestis concinnanda est, neque potest eadem omni ætatis esse mensura, ita Republicam Indicam institutis, religione, homi-

num genere varias veluti ætates subinde com-
mutante, non est mirandum, si doctrinæ ar-
tifices alias arque alias docendi rationes adhi-
beant. Ita quamvis priores scriptores pietate
& sapientia præstiterint, tamen eorum vel dis-
putationes, vel commentarios, quos de rebus
Indicis ediderunt, nostra iam ætas non ma-
gni facit, quod non magnopere rebus præ-
sentibus accommodentur. Ex quo fit, ut eos
quoque, qui pro hoc statu rerum aptè con-
gruentèrque disseruerint, eodem loco futuros
non longa abhinc ætate, profecto diuinare
possimus. Ac nos certè rerum Indicarum im-
peritis, falsa fortassis & inter sese pugnantia
scribere sæpè videbimur, quod de Indorum
natura, moribus, fidei Christianæ progressu, va-
riè variis in locis loquamur: contra periti re-
rum, minus amplè & pro dignitate eadem il-
la dicta censebunt, atque plura ipsi & aptio-
ra se afferre posse confident. Mihi verò quid
vel docti desiderent, vel indocti reprehend-
ant, non admodum curæ est. Illud pruden-
tissimus quisque facillè intelligit, eadem de re
non eodem modo omni ex parte dicendum
esse, si veritati ac non libidini obsequendum
est. Neque fallit is, qui in argumento mul-
tiplici pro rebus diuersis diuersa pronuntiat.
Idem prorsus homo sui sæpè dissimilis est, ea-
dem vrbs, & domus eadem variis locis &
laudari & vituperari non falsò potest. Licuit
certè Apostolo Paulo in eadem Epistola Co-
rinthios summis ornare laudibus, spirituales,
sapientes,

1. Cor. 1.

sapientes, quibus nihil deesser in omni gra-
tia & dono dicere: eosdem ita deprimere, vt
carnales esse inflatos, spiritualibus rebus ine-
ptos exprobraret. Neque sibi contrarius est,
aut sui immemor: sed quæ per partes inerant,
potuit salua veritate, vt Chrylостomus com-
mentatur, vniuersis ascribere. Israëllem, &
Iudam iidem Prophetæ sæpè vituperant, se-
men nequam, filios sceleratos, populum Go-
morithæ, & id genus infinita conuicia iactan-
tes: quem tamen vel eadem interdum pagina,
summis laudibus euhunt, populum iu-
stum, filios Dei, hereditatem dilectam, gen-
tem sanctam atque alia multa honoris causa
appellantes. Imò verò eadem periodo Paulus,
secundum Euangelium quidem, inquit, ini-
mici propter vos, secundum electionem autem,
charissimi propter patres. Quo magis no-
bis salua veritate licere putandum est gentes
Indorum, quarum est tanta diuersitas, modo
Euangelio aptissimas prædicare, vt verè sint
maxima ex parte, modo valdè alienas accu-
sare, quod hominum scelere, & peruersa edu-
catione contingit. Vulgaris error est res In-
dicas tanquam rus aliquod aut oppidum an-
gustè definitientium, & sicut vno verbo dicun-
tur, ita vnius esse naturæ rationisque putan-
tium. Sed qui hæc nostra legerit, inueniet pro-
fecto nos nullo partium studio ductos & pro-
ba, & praua depromere, & iucunda & tri-
sticia æquè afferre. Nihil enim teste Domino
Iesu aliud optamus, arque agimus, quam vt

1. Cor. 3.
5.

Chry-
som. 2. in
1. Cor.
1. 11.

1. 1. 11.
31.

Rom. 11.

2 3

pro

pro comperta nobis rerum fide, quicquid est, ut est, aliis tradamus; quippe qui sciamus Deum nequaquam nostro egere mendacio. Neque vero gentes has vana, aut falsa concepta opinione rectè adiri & queri ad salutem. Sed tum demum vnicuique constare animum, cum quale & quam magnum opus Domini aggrediatur, non inani rumore ductus, sed firmo diuinae vocationis consilio nitens, secum prudenter expendit.

Quamvis autem Indorum nationes innumerae sint, quarum singulis sui certi ritus & mores sunt, quas alio atque alio modo institueret oporteat, tamen cum id ego præstare non possem, cui plurimæ gentes ignotæ sunt, & ut maximè essent cognitæ, immensum opus existeret sigillatim de omnibus disputare, operæpretium duxi, ut Barbaris omnibus accommodatius scriberem, Peruensum maximè habere rationem. Idque feci duabus ex causis, vna quòd hæ Prouinciæ mihi notiores essent, ut aliquid certius afferrem: altera quòd hoc Indorum genus veluti medium mihi inter cætera semper est visum, ex quo facilius veluti extrema iudicari queant. Etsi enim Indi vocantur Barbari omnes, quos nostra ætate Hispani & Lusitani suis classibus longissimo Oceano traiecto inuenerunt, non solum ab Evangelica luce alieni, sed ab humanis quoque institutis abhorrentes, tamen non omnes eiusdem ordinis sunt, sed Indus Indo, ut Comicè dicam, multum interest, Barbarus Barbaro longè præstat.

præstat. Barbaros autem probati auctores eos esse definiunt, qui à recta ratione & hominum communi consuetudine abhorrent. Vnde Barbarica stoliditas, Barbarica feritas, Barbaricæ quoque opes & opera apud nobiliores scriptores celebrari solent, quæ & ab usu hominum cæterorum valdè recedunt, & sapientiæ certæque rationis vix quicquam habent. Hos autem omnes noui orbis Barbaros, inde Indos appellatos existimo, quòd apud veteres remotissima regio, quæ fines orbis terrarum claudere putaretur India esset, quo Alexandrum Macedonem, & Traianum Cæsarem penetrasse, & facti & profani scriptores tanquam terminos terræ adierint, cum magna laude commemorant. Ex quorum imitatione nostri nomen ad nouas à se inuentas gentes, deriuasse mihi videntur. Quamquam initio non Indi, sed Insulani aut Antiliani, Occidentales Barbari dicebantur. Cùm igitur horum Prouinciæ, nationes, genera plurima sint, tamen mihi diu rem diligenter peruestiganti tres veluti classes esse Barbarorum videntur, quæ magnopere inter se discrepent, ad quas ferè nationes hæ Indicæ redigi possint.

Prima classis eorum est, qui à recta ratione, & consuetudine generis humani non ita multum recedunt. Hi sunt potissimum, quibus & Respublica constans, & leges publicæ, & ciuitates munitæ, & magistratus insignis, & cætera, atque opulenta commercia sunt, & quod omnium caput est, literarum celebris vsus. Nisquam enim literarum, & librorum monumenta

extant, quin eæ gentes humaniores; & maxime politicae sint. In hoc genere primi videntur esse Sineses, quorum ego characteres vidi Syriacis per similes, qui librorum copia, Academicarum splendore, legum, & Magistratum auctoritate, publicorum operum magnificentia plurimum florere dicuntur. Secundum hos sunt Iaponenses, tum pleræque Indiarum Orientalium Provinciarum, ad quas Asiatica, atque Europæa instituta olim petuenisse ego non dubito. Hæ gentes, quamvis Barbaræ re vera sint, & à recta & naturali lege plerisque in rebus discrepant; tamen ad salutem Evangelij non aliter ferè vocandæ sunt, quam olim ab Apostolis Græci, & Romani, cæterique Asiae, atque Europæe populi. Nam & potentia præstant & nonnulla humana sapientia, atque à sua ipsi ratione potissimum, Deo intus agente, vincendi sunt, & Evangelio subigendi, quos si per vim & potentiam Christo subicere pergas, nihil aliud agas, quam ut à lege Christiana alienissimos reddas. In secunda ego classe eos Barbaros numero, qui quamvis neque literarum usum noriunt, neque leges scriptas, neque Philosophica, aut ciuilia studia habeant; tamen Magistratus suos certos, habent Rempubliacam, habent frequentes, & certas sedes, vbi politiam suam seruant, habent militiæ & duces & ordinem, & religionis suæ celebritatem quandam. Denique ratione quadam humana reguntur. In hoc genere erant Mexicani, & Peruenes nostri, quorum imperia & Respubl. & leges, & instituta merito admirari quis

quis possit. Et quod incredibile penè videatur, literarum inopiam, tanta ingenij dexteritate suppleuere, vt & historias & vitas, & leges, & quod est amplius, temporum cursus, & rationes numerorum ita teneant quibusdam à se excogitatis signis, & monumentis, quos ipsi Quipos vocant, vt nostri cum literis suis plerumque eorum peritiæ cedant. Nescio equidem an certiores Arithmeticos, cum quidvis est numerandum, aut partendum, literæ nostræ faciant, quam hos signa illa sua. Memoriam verò omnino est admirabile, quam fidelem etiam rerum munitissimarum per Quipos suos diutissime conseruent. Multum tamen etiam hi & à recta ratione, & à consuetudine generis humani absumt. Hæc autem classis latè patet, & primum imperia continet, quale Ingarum fuit, deinde regna minora & principatus, quales Cacicqui plerique habent, tum Magistratus publicos ab ipsa Republ. creatos, quales Araucani, Tucapelenses, cæterique Chilenes ferè sunt. His omnibus illud commune est, vt oppidatim viuant, ac non palantes more ferarum, vt certum iudicem præfectumque habeant, & iura sua cuique seruentur. Sed quia morum & rituum & legum monstra tot tantaque apud hosce sunt, & tanta in subditos læuendi licentia, vt nisi potentia superiore & auctoritate regantur, vix aut Evangelij lucem aut homine ingenio vitam dignam accepturi videantur, aut si semel accepterint, non facile in ea perseveraturi intelligant, merito his præfici, qui inter tales ad vitam Christianam transierint, Christianos Principes & Magistratus, cum res ipsa depo-

scit,

scit, tum Ecclesie auctoritas præcipit: sed ita ta-
men vt facultatibus fortunisque suis & legibus
non nature, aut Euangelio contrariis vt liberè
permittendi sint. Iam verò tertia atque extrema
classis Barbarorum, quot hominum nationes, quot
huius noui orbis regiones teneat, dici non potest.
In hac sunt homines syluestres, feris similes, vix
quicquam humani sensus habentes, sine lege, sine
rege, sine fœdere, sine certo Magistratu, & Repu-
blica, sedes identidem commutantes, aut ita fixas
habentes, vt magis ferarum specus, aut pecudum
caulas imitentur. Huc in primis pertinent, quicun-
que à nostris Carybes dicuntur, nihil aliud quam
sanguinolentiam exercentes, in hospites omnes
fœui, qui humana carne vescuntur, nulla veste, vix
ipia virilia tegentes. Hoc Barbarorum genus Ari-
stoteles attingit, cum ferarum more capi & per
vim domari posse scripsit, quorum in nouo orbe
sunt infiniti greges. Tales Chunchos, Chirigua-
nas, Moxos, Licaycingas nobis vicinios nouimus,
tales plerosque Brasilienses, tales Floridae prope-
modam vniuersa populos narrat. Pertinent
etiam ad hanc classem ij Barbari, qui etsi atroces
non sunt, neque tygrides, aut pantheræ, tamen à
pecudibus parum distant, nudi & ipsi, timidi, fœ-
dissimæ Veneri, aut etiam Adonidi, vulgò dediti.
Quales esse ferunt, quos nostri Moscas vocant, in
nouo regno, quale Carthaginis omnisque eius oræ
promiscuum vulgus, & qui per magnos Paraguay
fluij maximi campos incolunt, tum etiam pluri-
mæ gentes, quæ infinitum virtusque Oceani me-
dium tenent, nondum nobis satis explorata, sed
fama

Arist. l.
& 5. Po-
lit.

fama certæ. In Orientali quoque India Insulares
permulti eius generis esse videntur, vt Maluquia-
ni. Huc etiam spectat aliud Barbarorum genus
manuetum, sed sensu valdè exiguo, qui nonnihil
superiores excellere videntur, quandam Reipub-
licam præferentes, sed nugarum pessimi-
les & leges, & cultus gerentes: cuiusmodi esse fe-
runtur, qui apud Insulas Salomonias dictas innum-
erabiles habitant, & maximæ continentis hære-
re dicuntur. Hos omnes homines, aut vix homi-
nes, humana docere oportet, vt homines esse dis-
cant, tum puerosum more instituire, & si quidem
blanditijs sponte ad meliora ducantur, bene: sin
minus deferendi non sunt, sed si aduersus salutem
suam proteruiant, & in Magistros medicosque
suos insaniant, per potentiam & honestam vim
quandam ne Euangelium impediatur, coercendi
sunt, & in officio continendi, quos de syluis trans-
ferri ad vrbes, & humanam vitam, & quodammo-
do inuitos ad Regnum introire compellere expe-
diat. Neque enim de omnibus Indorum genti-
bus eodem modo pronuntiare oportet, nisi graui-
ter errare malimus. Neque verò aut cupiditatem
& tyrannidem magistratam adhibere Euangelij, aut
quod æquè noxium est, otiosam, imperitorum
quorundam Philosophiam certæ & exploratæ re-
rum ipsarum fidei & experientie antefere. Mihi
cum in has vastissimi orbis terrarum gentes tot
seculis ante ignotas oculos conuerto, nihil aliud
magis dicere libet, quàm illud: Secundum altitu-
dinem tuam multiplicasti filios hominum. Verè
enim altissimi & nobis penitus inscrutabilis consi-
lij

Luc. 14.

Psal. 111.

filij fuit, vt tot gentes multiplicarentur, quibus
 effet tandiu salutis ignota via. Quas tamen nostro
 sæculo, quod aliis generationibus non est agni-
 tum, ad Euangelium vocare dignatur Dominus, &
 concorporales facere, & participes mysterij
 Christi: idque eo ordine & modo, ita aliud agen-
 tibus nostris hominibus, vt altitudinem diuini
 consilij humana mens penitus reformidet. Ho-
 rum igitur omnium salutem procurandam & sen-
 timus, & dicimus Christo ducetac pro nostra ino-
 pia aliquid afferre tentamus; quo ministri Euan-
 gelij iuari queant. Et res quidem ipsa difficilis,
 noua varia existit: vires autem nostræ perquam
 exiguæ. Qui autem dicere dilucidè potest, & quæ
 docuerit, animo persuadere, ille certè est, qui vnus
 est Magister omnium, idem sapientiæ dux, & sa-
 pientium emendator, in cuius manu sumus & nos
 & sermones nostri, ipsi honor & gloriâ, & nunc
 & in diem æternitatis. Amen.

Ephes. 5.

Matt. 23.

Sap. 7.

INDEX

INDEX LIBRORVM,
ET CAPITVM.

LIBER PRIMVS.

Quòd Prædicatio Euangelij apud Barba-
 ros, etsi difficilis, tamen & necessaria,
 & fructu plena existat. p. 1

- CAP. I. *Q*uod non sit desperanda salus Indo-
 rum. p. 1
 II. *C*ur videatur multis difficilis & parum cri-
 tis prædicatio apud Indos. 6
 III. *Q*uod difficultas prædicationis non debeat
 terrere Christi seruos, & qua ratione
 sint animandi. 12
 IV. *D*e eadem re. 17
 V. *Q*uod gentes Indorum quantumvis Barba-
 res, auxilio tamen gratia ad salutem de-
 stituta non sint. 23
 VI. *Q*uod Indos Deus iam vocet ad Euan-
 gelium. 29
 VII. *Q*uomodo Indorum ingenia tractanda sunt,
 vt Christo lucrifiant. 35
 VIII. *B*arbarorum ineptitudinem non tam à na-
 tura, quam ab educatione & consuetudi-
 ne proficisci. 42
 IX. *Q*uod

Index Librorum

- IX. *Quod linguae difficultas non detertere debeat ab Euangelij propagatione.* 45
 X. *De habitatione inter Indos.* 48
 XI. *Quod Euangelij Ministri curare debeant, ne impedimentum Euangelio ponant.* 51
 XII. *De castitate & abnegatione necessaria ad euangelizandum.* 55
 XIII. *Quantum officiat Fidei violentia.* 58
 XIV. *Qualis in religione Christiana magna ex parte sit natio Indorum.* 60
 XV. *Nihilominus vera fidei ac salutis apud Indos spem esse magnam, alienumque esse à Dei spiritu contra sentire.* 61
 XVI. *Quod etiam in praesentia labore ministrorum fructus animarum sit longè maior.* 65
 XVII. *Patentia & labore effici ut copiosi fructus ex hoc agro Dominico colligantur.* 70
 XVIII. *Quod non solum futuri fructus spes sit, sed praesentis etiam satis magni certa documenta teneantur.* 76

LIBER II.

Quibus modis Prædicatio Euangelij apud Barbaros aggredienda sit.

- CAP. I. *D*ifficile esse rationem tradere prædicandi Barbaris Euangelium. 82
 II. *Propter infidelitatem etiam peritiam non licere Barbaros debellare.* 85
 III. *Quod quibusdam visum sit propter criminata natura contraria licere nostris Barbaros debellare.*

& Caputum.

- debellare. 89
 IV. *Confutatio superioris sententia.* 94
 V. *Responsio ad obiectiones pro expugnatione Barbarorum.* 99
 VI. *De bello propter defensionem innocenium qui à Barbaris trucidantur.* 105
 VII. *Quod omnia tam dicta de bello aduersus Indos non solum diuina, sed etiam regia lege firmentur.* 108
 VII. *Veterem & Apostolicam euangelizandi rationem non posse exactè seruari inter Barbaros.* 110
 IX. *Cur miracula in conuersione gentium non sunt nunc et olim à Christi prædicatoribus.* 115
 X. *Quod etiam exiguo merito prædicatorum, signorum paruitas aliqua ex parte attribuenda sit.* 121
 XI. *De prædicatione inter eos qui fidem iam receperunt.* 124
 XII. *De expeditionibus necessariis ad prædicandum Barbaris Euangelium.* 128
 XIII. *Quo iure Christiani expeditiones facere possint in regna Barbarorum.* 130
 XIV. *Quid in terris Barbarorum Christianis liceat.* 134
 XV. *Quando liceat Barbaris infidelibus bellum inferre.* 136
 XVI. *De officio prædicatoris Euangelici erga socios itineris.* 137
 XVII. *Qualem se præstare debeat Christi seruis in conuersione infidelium.* 141
 XVIII. *De tribus impedimentis qua conuersioni gentium*

Index Librorum	
gentium maxime obstant.	145
XIX. Epilogus dictorum.	149

LIBER III.

De ciuili administratione Indorum salutis necessaria.

CAP. I.	Non esse questiones omnes tractandas ac deinceps de ciuili administratione differendum.	151
II.	Barbaros fidei suscipientes ad curam ditionemque Principum Christianorum pertinere.	153
III.	Non oportere falsos titulos comminisci dominationis Indorum.	159
IV.	Quales administratores res Indica postulent.	161
V.	Quam ob causam difficile inueniantur idonei rebus Indicis præfecti.	167
VI.	Non esse iniquum tributa Indos pendere administratoribus suis.	172
VII.	Improbantur tria genera tributa taxandi.	174
VIII.	Vulgaris ratio tributa imperandi exponitur.	179
IX.	An propter renouandos ab otio Barbaros tributa grauiora imperanda sint.	181
X.	Quis modus in tributa taxandis tenendus.	185
XI.	Causa ob quas Hispanis Indi commendandi sunt.	189
	XII. Quod	

& Caputum.

XII.	Quod doctrinam fidei & moribus sufficientem patroni Indis susceptis præbere reneantur.	195
XIII.	Quid erga nondum baptizatos Indos patronus liceat.	200
XIV.	De temporalis prouidentia patronorum in suos.	204
XV.	Quam circumspecte onerosæ leges fortunæ Indorum incidenda.	205
XVI.	Quid in confessionibus patronorum audiendis Sacerdoti prouidendum.	208
XVII.	De seruitio personali Indorum.	212
XVIII.	De metallorum operatione.	222
XIX.	Quibus modis salus Indorum per saculares ministros procurari possit.	227
XX.	De ebrietatis malo Barbaris familiari.	230
XXI.	Quæ mala ex ebrietate oriuntur.	234
XXII.	Quibus modis ab ebrietate Indi compesci queant.	240
XXIII.	De prætoribus Indorum.	247
XXIV.	Mores Indorum Christo non repugnantes permitteudos esse & de concordia prætoris cum Sacerdote.	251

LIBER IV.

Qualem oporteat esse Ministrum salutis Indorum, quibus præsidis hanc prosequi debeat.

CAP. I.	DE excellentia Sacerdotalis officij.	
	255	
	é	II. Inter

Index Librorum

- II. Inter Indos maxime Sacerdotes prestare oportere. 260
- III. Contra eos qui Indorum tarditatem accusant. 263
- IV. Contra eos qui peruersitatem morum Indorum fidei non recepta causam asserunt. 267
- V. Messens esse copiosam modo operari idonei non desint. 272
- VI. De peritia Indica lingua necessaria. 276
- VII. De Parachis Indici sermonis ignaris. 279
- VIII. Quod quidam non recte inscitia sermonis Indici consulant. 284
- IX. Quod oporteat ad Indos venientes predicatores Indicum idioma diligenter discere. 288
- X. De scientia Sacerdoti necessaria. 294
- XI. Oportere in nouo orbe aliquos esse prestantes Theologos. 298
- XII. Vite probitas in ministro Euangelij, quod & à Deo, & ab hominibus requiratur. 301
- XIII. Quod in qui inter Barbaros versatur humanis ad virtutem auxiliis sint destituti. 306
- XIV. Que libidinis & auaritie incentiua occurrant. 308
- XV. Contra abusus Indicorum Parochorum. 310
- XVI. De orationis presidio euangelizanti necessario. 314
- XVII. De vita exemplo. 319
- XVIII. De beneficentia. 322
- XIX. De correptione & disciplina. 328
- XX. Quid obseruandum in correptione Indorum. 333

XXI. De

& Caputum.

- XXI. De Catechismo & catechista radio leuando. 335
- XXII. De fructu ex catechizandis Indis sperando. 341
- XXIII. Quid restet de Catechismo dicendum. 345

LIBER V.

Quænam Indorum populos, quibus de rationibus edoceri oporteat.

- C A P. I. **F**inis doctrina, Christi cognitio & dilectio. 346
- II. Christi annuntiandi curam præcipuam esse debere. 348
- III. Contra opinionem eorum, qui sine Christi notitia posse aliquè saluum esse volunt. 351
- IV. Contra errorem illius, qui Christianos rudiores sine fide explicita Christi asseruit posse saluari. 362
- V. Quod præcepto cetera mysteria, qua continentur in Symbolo, scire omnes Christiani constringantur. 368
- VI. De mysterio Trinitatis omnibus tradendo. 372
- VII. De mysterio Ecclesia tenendo. 375
- VIII. Quid in extremo mortis discrimine Indis docendi sint ut baptizentur. 378
- IX. De præceptis Decalogi, & de idololatria Barbarorum. 381
- X. Contra idololatriam remedia. 387
- XI. De euerendis idolorum signis & templis. 394

è 2

XII. De

Index Librorum

- XII. De recta dilectione sui. 397
 XIII. De dilectione proximi. 403
 XIV. De Catechismo vulgo Indorum necessario. 405
 XV. In Instructione Indorum diu esse perseverandum. 407
 XVI. An expediat Parochias Indorum regularibus committi. 410
 XVII. Salutem Indorum Societati Iesv pro viribus esse procurandam. 413
 XVIII. Cur multis videatur societas Parochias Indorum debere suscipere. 415
 XIX. Quae rationes à suscipiendis Parochiis Indorum societatem deterreant. 418
 XX. Quae in suscipiendis Parochiis moderatio adhibenda sit. 420
 XXI. Missionum usus in Ecclesia antiquus & frequens. 423
 XXII. Missionum utilitates inter Indos. 426
 XXIII. Quod Parochi missiones utiliter & libenter accipiant. 428
 XXIV. Quid cauere oporteat in missionibus. 430

LIBER VI.

Breuiter ea de Sacramentis attinguntur, quae rudibus Indorum populis necessaria visa sunt.

CAP. I. **Q**uatenus modo de Sacramentis agendum. 435
 II. Multa

& Caputum.

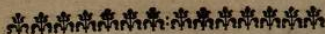
- AI. Multa in his regionibus contra Ecclesiae consuetudinem geri. 436
 III. De voluntate Baptismo necessaria. 438
 IV. De fide & poenitentia ad Baptismi gratiam necessaria. 444
 V. De iis qui se baptizatos, vel negans, vel mentiantur. 445
 VI. De Sacramento Confirmationis & illius materia. 447
 VII. De Eucharistia percipienda diuinum esse praeceptum. 448
 VIII. Quod quamuis diuinum praeceptum sit de communicando, possit tamen Ecclesia pro iudicio suo communionem negare. 452
 IX. Quod omnino expediat priore consuetudine emendata Indos fideles communicare. 457
 X. Consultatio opinionis contraria. 464
 XI. De necessitate confessionis. 469
 XII. Confessionis usum Indis in sua superstitione fuisse. 472
 XIII. De pericia Indica lingua confessionibus audientibus necessaria. 474
 XIV. De prudentia Sacerdotum & tolerantia. 476
 XV. Quod confessiones non sincere fiunt, potius Sacerdotum, quam Indorum fieri culpa. 478
 XVI. Contra errorem illius qui scripsit confessiones ab Indis esse tollendas. 480
 XVII. Quas satisfactiones Indis iniungere oporteat. 481

ε 3 XVIII. De

Index Librorum & Caputum.

- XVIII. De *Extrema-Vnitione.* 483
XIX. De *Sacerdotio.* 485
XX. De *ritibus matrimoniorum apud Indos.*
487
XXI. *Quid agendum sit de coniugiis infidelium
cum ad fidem Catholicam convertuntur.*
491
XXII. De *matrimonio explicandis, & iuuenibus
collocandis.* 495
XXIII. *Quibus ex rebus Indorum salus maxime
pendeat.* 498

LICEN

LICENTIA ORDINARII.

TMPRIMATUR hic Liber, cui Titulus est, *De Procuranda Indorum salute,* Authore P. IOSEPHO ACOSTA, è Societate IESV, Lugduni die 14. Octobris 1669.

DE NEVFVILLE, Vicarius Gen.

Consensus Procuratoris Regis.

VIta approbatione supradicta, Librum inscriptum, P. IOSEPHVS ACOSTA Societatis IESV, *De Procuranda Indorum salute,* in lucem edi Sumptibus LAVRENTII ANISSON, Biblioplae Lugdunensis annuimus. Lugduni die 18. Octobris 1669.

GALLIAT.

PER

PERMISSIO.

Vlſo Procuratoris Regis conſenſu, ſupra-
dictum Librum, typis mandari Sumpti-
bus LAURENTII ANISSON, concedimus:
& nequīs ultra conceſſam ei facultatem denuo
excudar prohibemus. Lugduni die 19. Octo-
bris 1669.

DE SEVE.

DE

DE PROCVRANDA
INDORVM SALVTE.
LIBER PRIMVS.

*Quòd Prædicatio Euangelij apud Bar-
baros eſſi difficilu, tamen & neceſſaria,
& fructu plena exiſtat.*

CAPVT PRIMVM.

Quod non ſit deſperanda ſalus Indorum.

ALVTEM Barbarorum, Fideique
propagatio nem, qui lògè poſiti ſunt,
ac rem voto ſuo metiuntur, facilem
ac ſpecioſam prouinciam arbitrantur
& cum innumerabiles populos hoc altero orbe
diffuſos breui tempore ad Chriſti nomen tranſiſ-
ſe audiunt, vberem copioſamque meſſem non
multo negotio ex hoc agro ſibi perſuadent. Ita
ſæpe accidit, vt qui ad opus accedunt, tunc de
manipulis & horreis cogitent, cum de aratro &
ſemente deberent. Contrà qui periculo factò pro-

A
pius